

Helene Madsen. Från parken företogos upprepade gånger uppstigningar med luftballong av två bröder Berg från ryska östersjöprovinserna, och på platsen i grannskapet av Rotundan voro uppsatta några stora tält, inrymmande ett menageri, ägt av en Kreutzberg. En dag kom den sköna Helene och frågade mig, den yngre av oss, om jag ej hade lust att tillsammans med henne göra en uppstigning med Bergs luftballong. Jag svarade genast ja! ty vem vill inte vid 20 år fara upp mot himlen tillsammans med en ung och vacker flicka. Men då den sköna talte om att hon även inbjudit Kreutzberg, blev jag betänksam, ty tidningarna omtalade ofta, vilka som åtföljt bröderna Berg på deras färder, och om det icke gjorde mig något att man fick veta att jag svävade i den solbelysta etern med den sköna Helene, ville jag icke utsättas för att påstås pläga umgänge med Kreutzberg och hans vrålande disciplar. I början av 70-talet började man anordna Humlegården till den förtjusande park, den nu är. En kväll på Operakällaren var jag tillsammans med arkitekten Isæus. Han omtalade för mig, att man, för att få den rätta stilen på parken i Humlegården, i dagarna skulle hugga ned samtliga de gamla lindarna. Jag fördömde detta attentat, som borde förhindras, gick hem till Sturegatan och bad min mor skriva till kung Oskar och böna för att de ståtliga träden skulle få stå kvar. Hon gjorde det. Dagen därpå promenerade kungen i Humlegården och tog reda på de pågående anläggningarna. Isæus uppkallades till slottet, och majestätet förbjöd honom att låta fälla de åldriga lindarna. Ännu i dag ser jag med belåtenhet på detta lilla lyckade inlägg att stävja det då för tiden rådande, fåniga begäret att förstöra allt gammalt vackert, som växer inom Stockholms tullar.